

EL LLENGUATGE

3.12.77 Les excepcions (I)

En aquest món en què ens ha tocat de viure ens podem adonar, en tots els aspectes, de l'existència de tantes excepcions, que gairebé podríem afirmar, abusant de la paradoxa, que les excepcions no hi són pas excepcionals. I una bona prova d'això és que el llenguatge ha creat un elevat nombre d'expressions gramaticals per a indicar aquest fet, és a dir, per a indicar que allò que hem afirmat d'algu o d'alguna cosa, no afecta aquella persona o aquella cosa que, en una proposició, introduïm amb algunes d'aquestes expressions gramaticals.

Com a elements prepositius —és a dir, introduint grups nominals—, hem d'esmentar en primer lloc els que s'emparenten amb el mot excepció mateix: excepte la locució prepositiva a excepció de el participi present exceptuant, que ja podem considerar gramaticalitzat, i fins el participi passat exceptuat que tot mantenint la concordança amb el nom que acompanya és usat la mateixa funció: Hi eren tots excepte en Joan. No ho sabia ningú, a excepció d'ell mateix. Exceptuant la boxa, li agradaven tots els esports. Exceptuats aquest mots, tot els altres duen accent greu.

En segons lloc, disposem dels termes següents: salvat, salvant, llevat de, tret de, fora de: S'ho va endur tot, salvat uns llibres vells. No en va fer cas ningú, salvant els més addictes. No hi guanyaràs res, llevat d'uns quants maldecaps. Tret d'uns quants ingenus, ningú no es va deixar ensarronar. Fora d'uns pocs, no el va escoltar ningú. Potser no tan utilitzats, però igualment vàlids, són enfora de o de... enfora: Ens hi vam acostat tots, enfora d'uns quants porucs. Del seu germà enfora no parlava amb ningú. I, encara, la llengua és capaç de furnir tot d'altres mitjans amb que expressar la mateixa relació: Els monosíl·labs no duen accent gràfic, abstracció feta d'aquells que...

Advertim l'expressió salvat error o omissió pròpia de la terminologia comptable. La forma correcta de la qual suscita més d'una vacil·lació.

ALBERT JANE